

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 listopada 2023 r.

Pozycja 305

POSTANOWIENIE

z dnia 5 października 2022 r.

Sygn. akt Ts 25/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 77 § 1 i 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) z art. 10 ust. 2, art. 10 ust 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 398²³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w zakresie zwrotu „jako sąd drugiej instancji”, z art. 10 ust. 2, art. 10 ust 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji;
- 3) art. 217 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 269, ze zm.) w zakresie zwrotu „lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 stycznia 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 5 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) oddalił w całości powództwo skarżącego przeciwko Skarbowi Państwa, reprezentowanemu przez Prezesa Trybunału Konstytucyjnego.

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w W. z 19 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]) został oddalony wniosek skarżącego o wyłączenie sędzi orzekającej w powyższej sprawie. Na po-

stanowienie to skarżący złożył zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem z 27 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]).

Następnie skarżący wniósł apelację od orzeczenia Sądu Okręgowego z 5 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]), która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]). Od tego wyroku pełnomocnik skarżącego wniósł skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieniem z 4 listopada 2019 r. Sąd Apelacyjny zwolnił powoda od kosztów sądowych w części, tj. od opłaty od skargi kasacyjnej ponad kwotę 2000 zł i oddalił wniosek co do pozostałej części kosztów. Skarżący nie wniósł wymaganej części opłaty. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny w W. postanowieniem z 6 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...], [...]) odrzucił skargę kasacyjną. Zażalenie skarżącego na orzeczenie Sądu Apelacyjnego z 6 grudnia 2019 r. zostało uchylone przez Sąd Najwyższy postanowieniem z 17 września 2020 r. (sygn. akt [...]), pozostawiając jednocześnie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 27 sierpnia 2021 r. (sygn. akt [...]) odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z 25 kwietnia 2019 r. oraz zasądził od skarżącego zwrot kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Wniosek skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został oddalony postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w T. z 25 września 2020 r. (sygn. akt [...]). Zażalenie na rozstrzygnięcie referendarza zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w T. z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]).

Skarżący wniósł o uznanie, że niezgodne z Konstytucją jest: delegowanie dowolnego sędziego do orzekania w dowolnym sądzie zgodnie z potrzebami wymiaru sprawiedliwości, a tym samym dopuszczenie do orzekania w sądzie wyższej instancji sędziego, który posiadał nominację do orzekania w sądzie niższej instancji i na podstawie art. 77 § 1 i 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, ze zm.; dalej: p.u.s.p.); pozostawienie decyzji w tym zakresie innemu organowi niż Prezydent; dopuszczenie do orzekania referendarza sądowego na podstawie art. 398²³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) oraz wprowadzenie mechanizmu pozwalającego na przyspieszenie postępowania, który zezwala sądowi, w ocenie skarżącego jedynie dla zwłoki, na dowolną ocenę tego, jaki dowód został powołany i arbitralne pominięcie go – na podstawie zaskarżonego art. 217 § 3 k.p.c.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2021 r. (doręczonym 6 kwietnia 2021 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez: doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wraz z czterema kopiami; jednoznaczne wskazanie jednego ostatecznego orzeczenia, w związku z którym złożona została skarga, doręczenie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków Sądu Okręgowego w W. z 5 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) wraz z czytelnym uzasadnieniem, Sądu Apelacyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]), postanowień Sądu Apelacyjnego w W. z 19 grudnia 2018 r. oraz 27 lutego 2019 r. (sygn. akt [...]), referendarza sądowego z 25 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz Sądu Rejonowego w T. z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), a także kopii koperty, w której dostarczone zostało ostateczne rozstrzygnięcie wskazane zgodnie z punktem 1 zarządzenia, oraz podanie, czy od ostatecznego rozstrzygnięcia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Skarżący odniósł się do powyższego zarządzenia pismem z 12 kwietnia 2021 r. (data nadania). Stwierdził przede wszystkim, że dla zakresu zaskarżenia – art. 77 § 1 i 9 p.u.s.p. oraz art. 217 § 3 k.p.c. – ostatecznym orzeczeniem był wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]), zaś dla oceny konstytucyjności art. 398²³ k.p.c. było to

postanowienie Sądu Rejonowego w T. z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]). Zdaniem skarżącego obydwie orzeczenia dotyczą jednej sprawy.

Ponadto skarżący poinformował, że od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 30 września 2021 r. (doręczonym 19 października 2021 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) wskazanie, które konstytucyjne wolności lub prawa wynikające z: a) następujących przepisów Konstytucji: art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji zostały naruszone i w jaki sposób, przez art. 77 § 1 i 9 p.u.s.p. a także uzasadnienie powyższych zarzutów z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie, a także b) wskazanie, które wolności lub prawa wynikające z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 zostały naruszone i w jaki sposób, przez art. 398²³ k.p.c., a także uzasadnienie powyższych zarzutów z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie; 2) wykazanie, że wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną w zakresie nieobowiązującego art. 217 § 3 k.p.c. jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności; 3) doprecyzowanie, na jakiej podstawie prawnej sędzia Sądu Okręgowego orzekająca 25 kwietnia 2019 r. w Sądzie Apelacyjnym w W. została delegowana do orzekania w sprawie o sygn. akt [...]; 4) doręczenie odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z 6 grudnia 2019 r. (sygn. akt [...], [...]) o odrzuceniu skargi konstytucyjnej od wyroku tego sądu z 25 kwietnia 2019 r. wraz z uzasadnieniem.

Skarżący odniósł się do powyższego pismem z 26 października 2021 r. (data nadania).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione zostało od spełnienia przez skarżącego szeregu przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

2. W odniesieniu do przedmiotu zaskarżenia, jakim jest art. 77 § 1 i § 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070, ze zm.; dalej: p.u.s.p.), Trybunał ustalił, co następuje.

2.1. Pismem z 12 kwietnia 2021 r. (data nadania) skarżący poinformował, że w zakresie, w jakim skarga dotyczy art. 77 § 1 i 9 p.u.s.p. oraz art. 217 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.), ostatecznym orzeczeniem kształtującym jego prawa i wolności na podstawie powyższych przepisów był wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]). Zapadł on w wyniku apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 5 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]), którym oddalono powództwo skarżącego przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Trybunału Konstytucyjnego o wypłatę odszkodowania.

Trybunał zauważył, że skarżący odrębnym wnioskiem zainicjował postępowanie w sprawie wyłączenia od orzekania w jego sprawie sędzi A.S. W konsekwencji postanowieniem Sądu Apelacyjnego w W. z 19 grudnia 2018 r. (sygn. akt [...]) oddalono wniosek skarżącego. Sąd uznał, że nie ma podstaw do wyłączenia sędzi, która została delegowana do peł-

nienia swych obowiązków. Skarżący złożył zażalenie na powyższe orzeczenie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w W. z 27 lutego 2019 r. (sygn. [...]). Orzeczenie to jest prawomocne. Powyższe wskazuje, że orzeczeniem, którym ostatecznie rozstrzygnięto zarzuty w zakresie wyłączenia sędziego wskazanego imiennie przez skarżącego – jest postanowienie Sądu Apelacyjnego z 27 lutego 2019 r.

2.2. Jak wynika z uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego z 27 lutego 2019 r. delegacja sędzi orzekającej w sprawie skarżącego została dokonana przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 77 § 1 p.u.s.p. W odniesieniu zaś do art. 77 § 9 p.u.s.p. nie zostały więc spełnione przesłanki określone w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK.

2.3. Należy także podnieść niezależną od powyższego podstawę odmowy nadania dalszego biegu skardze w zakresie przepisów określających możliwe tryby delegacji sędziego w sprawie skarżącego. Działając w trybie roboczym Trybunał ustalił, że skarżący postanowienie Sądu Apelacyjnego z 27 lutego 2019 r. otrzymał 7 marca 2019 r. Oznacza to, że w powyższym zakresie skarga została złożona z przekroczeniem terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, a w konsekwencji, należy odmówić jej nadania dalszego biegu w oparciu o art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

3. Mając na uwadze treść nadesłanych pism procesowych w odniesieniu do art. 217 § 3 k.p.c., Trybunał stwierdza, jak poniżej:

3.1. W pierwszej kolejności trzeba podnieść, że zaskarżony art. 217 § 3 k.p.c. został uchylony ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469), która weszła w życie 7 listopada 2019 r.

Trybunał Konstytucyjny, zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 59 ust. 3 u.o.t.p.TK, umarza postępowanie, jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał, chyba że wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności. W związku z powyższym, zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 30 września 2021 r. skarżący został wezwany m.in. do wykazania, że wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną w zakresie nieobowiązującego art. 217 § 3 k.p.c. jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności. Skarżący w piśmie z 26 października 2021 r. (data nadania) w odpowiedzi na to zarządzenie wykazał konieczność wydania orzeczenia TK ze względu na ochronę konstytucyjnych praw i wolności względem innego, niż powyżej wskazany, zaskarżonego przepisu, tj. art. 398²³ k.p.c. Nie odniósł się natomiast w żaden sposób do konieczności orzekania przez Trybunał w zakresie nieobowiązującego art. 217 § 3 k.p.c. W konsekwencji należy uznać, że nie usunięto braku skargi konstytucyjnej wskazanego w pkt 4 zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 26 października 2021 r.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu w zakresie, w jakim skarga dotyczy art. 217 § 3 k.p.c.

3.2. W drugiej kolejności Trybunał podnosi, że zarzuty niekonstytucyjności art. 217 § 3 k.p.c. odnoszą się do stosowania przepisu w określonych okolicznościach. Mając na uwadze zarówno uzasadnienie skargi, jak i uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego wskazanego jako ostateczny – należy uznać, że skarżący odmiennie ocenia określone fakty jako ważne dla sprawy. Jest to więc zarzut dotyczący stosowania przepisu, nie zaś jego normatywnej treści.

W związku z treścią art. 79 ust. 1 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny nie podejmuje kontroli konstytucyjności stosowania prawa (zob. wyrok TK z 1 lipca 2008 r., sygn. SK 40/07, OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 101). Biorąc pod uwagę, że Trybunał Konstytucyjny nie posiada kompetencji do kontroli prawidłowości postępowania sądu orzekającego w sprawie oraz słuszności zastosowania przez niego wskazanych w skardze przepisów, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK przyjąć należy, że takie sformułowanie zarzutów uzasadnia odmowę nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej (zob. postanowienie TK z 28 lipca 2004 r., sygn. Ts 1/04, OTK ZU nr 5/B/2004, poz. 280).

4. Ustosunkowując się do złożonej skargi w zakresie art. 398²³ k.p.c. Trybunał podnosi, co następuje:

4.1. W zgodzie z określonym w skardze zakresem zaskarżenia, przepis ten został zakwestionowany w następującym brzmieniu: „Sąd rozpoznaje skargę [na orzeczenie referendarza sądowego] w składzie jednego sędziego jako sądu drugiej instancji”.

4.2. Uzasadniając zarzut niezgodności z Konstytucją powyższej normy skarżący podnosi, że o prawie do zwolnienia od kosztów sądowych lub pomocy prawnej z urzędu decydują osoby nie mające statusu niezawisłego i bezstronnego sądu w rozumieniu Konstytucji. Zdaniem skarżącego naruszone zostało jego prawo do właściwego sądu w rozumieniu art. 45 ust. Konstytucji (s. 14-15 skargi konstytucyjnej oraz s. 5 pisma procesowego z 26 października 2021 r.). Skarżący podniósł, że art. 10 ust. 2 Konstytucji stanowi, iż wymiar sprawiedliwości sprawują sądy. Dodał, że niezgodne z art. 176 ust. 1 Konstytucji jest zastępowanie postępowania dwuinstancyjnego formą postępowania dwuetapowego w tej samej instancji sądu, gdzie rolę sądu pierwszej instancji pełni osoba, która nie ma żadnych cech bezstronnego i niezawisłego sądu (s. 5 pisma procesowego z 26 października 2021 r.).

4.3. Trybunał zauważa, że postanowienia: referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w T. z 25 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz Sądu Rejonowego w T. z 24 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) przesądzają tylko w zakresie przyznania pomocy prawnej skarżącemu. Oznacza to, że argumenty skarżącego odnoszące się do niekonstytucyjności uprawnień referendarza sądowego w zakresie zwolnienia strony postępowania od kosztów sądowych mają charakter abstrakcyjny. Stoi to w sprzeczności z charakterem skargi konstytucyjnej, która jest środkiem zaskarżenia *in concreto* (art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p.TK). W związku z powyższym Trybunał może odnieść się jedynie do zarzutów odnoszących się do przedmiotu postępowania, z którego wynika złożona skarga konstytucyjna.

4.4. Trybunał podnosi, że zakwestionowana norma prawna nie jest źródłem uprawnień referendarza do orzekania w przedmiocie przyznawania pomocy prawnej z urzędu. Podstawę do tego stanowi natomiast art. 123 § 3 k.p.c., który jednak nie został wskazany w skardze. W części, w której przedstawione zarzuty nie odnoszą się *de facto* do zaskarżonego przepisu, skarga nie spełnia wymogu wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt. 3 u.o.t.p.TK. Jest to podstawa do odmowy nadania biegu skardze w oparciu o art. 61 ust. 4 pkt 1 i 3 u.o.t.p.TK.

4.5. Nawiązując do zarzutów dotyczących dwuinstancyjności postępowania należy przypomnieć, że Trybunał Konstytucyjny rozpoznając pięć skarg konstytucyjnych skarżącego połączonych do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą SK 6/18, wyrokiem z 20 listopada 2019 r. (OTK ZU A/2019, poz. 62) orzekł, że art. 398²³ § 2 zdanie drugie k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do 6 listopada 2019 r., jest zgodny z art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji w za-

kresie, w jakim wskazuje, że sąd rozpoznający skargę na postanowienie referendarza sądowego działa jako sąd drugiej instancji.

Trybunał zauważa, że zakwestionowana w niniejszej sprawie norma wskazana zakresem zaskarżeniem art. 398²³ k.p.c. zawiera regulację identyczną, co § 2 tego przepisu w brzmieniu obowiązującym do 6 listopada 2019 r., zaś sformułowane zarzuty pokrywają się z zarzutami analizowanymi przez Trybunał w sprawie o sygn. SK 6/18. W związku z tym rozstrzygnięcia podjęte przez Trybunał w powyższej sprawie pozostają aktualne również względem rozpatrywanej skargi konstytucyjnej.

W wyroku w sprawie o sygn. SK 6/18 Trybunał podniósł m.in., że wymaganie, by wobec referendarzy sądowych stosować standard należny sędziom (niezawisłość i niezależność) nie ma podstaw konstytucyjnych. Co więcej, badany przepis zapewnia kontrolę wszystkich rozstrzygnięć podejmowanych przez referendarzy sądowych – w tym dotyczących zasadności wniesienia skargi konstytucyjnej – dokonywaną przez sądy rejonowe, na zasadach określonych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Oznacza to, że skargę w zakresie art. 398²³ k.p.c. należy również uznać za bezzasadną i odmówić nadania jej biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK (zob. postanowienia z: 29 stycznia 2021 r., sygn. Ts 74/20, OTK ZU B/2021 poz. 97; 28 lipca 2020 r., sygn. Ts 10/20, OTK ZU B/2020, poz. 363; 13 października 2021 r. i 16 marca 2022 r., sygn. Ts 113/21, OTK ZU B/2022, poz. 107 i 108).

4.6. Trybunał stwierdza także, że skarżący nie usunął braku wskazanego w pkt 1b zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 30 września 2021 r. Został on bowiem wezwany do wskazania, które konstytucyjne wolności lub prawa wynikające z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. Konstytucji zostały naruszone i w jaki sposób przez art. 398²³ k.p.c., a także uzasadnienie powyższych zarzutów z powołaniem argumentów na ich poparcie.

Jest to podstawą do odmowy nadania biegu skardze na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK.

Skarżący, odnosząc się do powyższego zarządzenia pismem z 26 października 2021 r., co do zasady powtórzył treść uzasadnienia skargi konstytucyjnej (tj. odniesienie do art. 45 ust. 1 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji), przytaczając dodatkowo jedynie treść art. 10 ust. 2 Konstytucji. W konsekwencji z treści przedstawionych pism można wywnioskować jedynie, że skarżący uważa wskazany przepis za niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 176 ust. 1 oraz art. 10 ust. 2 Konstytucji. W związku z tym przedstawiona przez skarżącego argumentacja nie odzwierciedla zakresu zaskarżenia art. 398²³ k.p.c. wskazanego w *petitum* skargi. W szczególności brakuje wyodrębnienia argumentów odnoszących się do wzorców związkowych, uzasadnienia sposobu naruszenia wolności lub praw wynikających ze wskazanych przepisów konstytucyjnych oraz odniesienia do przywołanego w *petitum* art. 2 Konstytucji.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1-3 u.o.t.p.TK – postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.